(గత సంచిక తరువాయి)

"అమ్మ వస్తుంది కదా. అందరిని పరిచయం చేస్తాను. అందరం బోలెడన్ని ఫోటోస్ తీసుకోవాలి. అమ్మకు ఎప్పుడూ మీ గురించి చెపుతాను కదా, తనకు మీరందరూ బాగా తెలుసు" మూడ్ మార్చాలని గబగబా మాట్లాడింది ప్రియ. "మీ అక్క బావా వస్తున్నారుగా అనిత?"

"అవును వస్తారు. అక్క కొంచెం బెంగగా ఉంది. పెళ్ళి అయ్యి ఐదేళ్ళు అయినా ఇంకా పిల్లలు పుట్టలేదని. డాక్టరుకు చూపించుకో అని అత్తగారు వాళ్ళు గోలంట. ఏమి వినాల్సివస్తుందో అని అక్క భయపడుతుంది"

"సరే నేను ఇక వెళతాను, చదువుకోవాలి" లేచి నిలబడుతూ చెప్పింది ప్రియ.

"స్టీవ్ నాతో కాసేపు కూర్చుంటావా?" మూడీగా అడిగింది అనిత.

"ష్యూర్ నీతూ" లేచి నిల్చున్న స్టీవ్ మళ్ళా కూర్చున్నాడు.

అనిత తన అక్క విషయంలో బాధపడుతుందని అర్ధం అయ్యింది ప్రియకు.

"ఎందుకో ప్రతి చిన్నదానికి అంత బాధపడుతుంది అనిత, పిల్లలు పుట్టకపోవటం మరీ అంత పెద్ద సమస్యా? ఊరికే దిగులు పడితే ఏం వస్తుంది, పరిష్కారం ఆలోచించాలి కానీ" రూంకు వెళుతూ అనుకుంది ప్రియ.

గ్రాడ్యుయేషన్ రోజున ప్రొద్దున్నే ప్రియ, తల్లి శారద రెడీ అయ్యి అనిత దగ్గరకు వచ్చారు.

"అమ్మా, ఇదిగో నా బెస్ట్‌ఫ్రెండ్ అనిత. వాళ్ళ అక్క కవిత బావ ప్రసాద్ గారు. మా అమ్మ శారద" అందరిని ఒకరినొకరికి పరిచయం చేసింది.

"నమస్తే ఆంటీ పాపం నిన్నే వచ్చారు ఇంత ప్రయాణం చేసి, బడలికగా ఉందేమో కదా?"

"పర్లేదు బాగానే ఉన్నా. మీ అందరి గురించి ఎప్పుడూ చెపుతుంటుంది ప్రియ. దేశంకాని దేశంలో ఇంత మంచి స్నేహితులు దొరకటం ఎంత అదృష్టం" ఎంతో ఆప్యాయంగా అంది శారద.

ప్రియకు అంత అందం ఎవరినుండి వచ్చిందో అర్ధం అయ్యింది శారదను చూస్తే.

దాదాపు 50 సంవత్సరాలు ఉండొచ్చు. ప్రియ వయస్సు బట్టి అంచనా వేస్తే. కానీ ఓ పదేళ్ళు చిన్నగా ఉన్నారు. పచ్చటి రంగు, అందమైన ముఖవర్చస్సు. చిరునవ్వే పెద్ద అలంకారం, పెద్ద జడ. తెలుపుకు గులాబీరంగు అంచు ఉన్న పోచంపల్లి పట్టుచీర, మెడలో మంగళసూత్రం ఓ చేతికి జత గాజులు, ఓ చేతికి వాచి, చిన్న దుద్దులు. ఎంతో అందంగా హుందాగా ఉన్నారావిడ.

"మేము ముందే వెళ్ళాలి. మీరందరూ కలిసి రండి. అమ్మా నేను చెప్పింది గుర్తుంది కదా. సెర్మని అయిపోయాక కలుస్తాం మిమ్మల్ని" అంటూ హడావుడిగా అనితను లాక్కుంటూ వెళ్ళింది ప్రియ.

"అయ్యో ఒక ఫోటో తీసుకుందాం అనుకున్నా, ఒకటే హడావుడి పెట్టింది ప్రియ" నొచ్చుకుంది శారద.

"పర్లేదాంటీ అంతా అయిపోయాక టైం ఉంటుంది మనకు. రండి మనం బ్రేక్‌ఫాస్ట్ తిని స్టేడియంకు వెళదాం" అంది కవిత.

కాలేజీ స్టేడియంలో గ్రాడ్యుయేషన్ ఫంక్షన్ జరుపుతున్నారు. అంతా కోలాహలంగా ఉంది. గ్రాడ్యుయేట్ అయ్యేవాళ్ళందరు గౌన్లు, తలపై టోపీతో వాళ్ళకోసం వచ్చిన బంధువులు, పూల బొకేలు, బెలూన్లు అంతా కళ్ళు విప్పార్చుకుని చూస్తూ ఉండిపోయింది శారద.

"మీ అమ్మా నాన్నా కూడా రావచ్చేమో అని చెప్పింది ప్రియ, కుదరలేదామ్మా?" అడిగింది శారద.

"ఈ మధ్య నాన్నకు ఆరోగ్యం బాగోవటం లేదాంటి. అనితకు చెప్పలేదు. ఎగ్జామ్ ముందర ఎందుకు టెన్షన్ అని. హై బీపి, షుగర్. కంట్రోలు అయ్యేదాక ప్రయాణాలు వద్దన్నారు డాక్టర్."

"నేను కూడా రాననే అన్నానమ్మా. ఒక్కదాన్నే ఎప్పుడూ దూరప్రయాణాలు చెయ్యలేదు. కారులో వెళ్ళి వచ్చేంత దూరమే నా ప్రయాణాలన్నీ. కానీ ప్రియ చాలా గొడవ చేసింది. ఇప్పట్లో ఇండియా రానని నన్ను తనతో కొన్నాళ్ళు ఉండమని గోల. ఇప్పటికే రెండేళ్ళయ్యింది కదా తనను చూసి, బాగా బెంగగా ఉంది. అందుకే ధైర్యం చేసి వచ్చేశా తన తెలివితేటలకు మంచి ఉద్యోగం కూడా దొరికింది. ఒక మంచి అబ్బాయిని చూసి తనకు పెళ్ళి చేస్తే నాకు చాలు. ఇక ఏ కోరికలు లేవు. తను సంతోషంగా కాపురం చేసుకుంటుంటే చూడాలి" గొంతు గద్గదికం అవుతుంటే మాటలు ఆపేసింది శారద.

ఏం మాట్లాడాలో అర్థంకానట్లు మౌనంగా ఉండిపోయారు కవిత, ప్రసాద్.

ఇంతలో గ్రాడ్యుయేట్ అయ్యేవాళ్ళు వరసగా వారికి కేటాయించిన కుర్చీల్లో కూర్చోవటం మొదలుపెట్టారు.

"వీళ్ళల్లో మనపిల్లలు ఎలా కనిపిస్తారు. అందరూ ఒకేరకంగా ఉన్నారు ఇక్కడనుండి చూస్తే" ప్రియ కోసం వెతుకుతూ అన్నది శారద.

"ఇప్పుడు కష్టమేనండి. మధ్యాహ్నం వీళ్ళ డిపార్టుమెంటు గ్రాడ్యుయేషన్ వేరే వుంది కదా అప్పుడు స్టేజి మీదకు వెళతారు. చాలామంది ఉంటారు కదా ఇప్పుడు అందుకని స్టేజి మీదకు పిలవరు" ప్రసాద్ చెప్పాడు ప్రోగ్రాం పేపర్ చూస్తూ.

స్టేట్ గవర్నర్ Commemoration Speechతో మొదలయ్యి స్పెషల్ అవార్డ్స్, వేరే ఎవరెవరివో స్పీచులు ఒక రెండు గంటల కార్యక్రమం. అందరూ బైటకు వచ్చాక ఎక్కువసేపు ఎదురు చూడకుండానే ప్రియ, అనిత వచ్చారు.

ప్రియ శారదను గట్టిగా కౌగిలించుకుని "చాలా సంతోషంగా ఉందమ్మా" అంది.

"నాకు కూడా బంగారం" నుదుటిమీద ముద్దు పెట్టుకుంది శారద.

స్టీవ్ కూడా వచ్చాడు అతని ఫ్యామిలీతో. అందరూ రకరకాల ఫోజుల్లో ఫొటోలు దిగారు.

ప్రియను అంత సంతోషంగా చూసి ఉద్వేగాన్ని ఆపుకోలేక కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది శారద.

"సారీ చాలా ఎమోషనల్ అవుతున్నాను. మీ అందరికి కంగ్రాట్స్" కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ చెప్పింది శారద.

"అమ్మ ఎమోషనల్ అవ్వకపోతే ఆశ్చర్యపోవాలి, అయితే కాదు. మా మామ్‌ని చూడండి ఎన్ని టిష్యూలు పారేసిందో ప్రొద్దుటినుండి" నవ్వాడు స్టీవ్.

అందరూ నవ్వేశారు. స్టీవ్ వాళ్ళ పేరెంట్స్ అనితతో చనువుగా మాట్లాడటం కవిత ఆశ్చర్యంగా గమనించింది.

"రండి అందరం లంచ్ తినేసి మన డిపార్ట్‌మెంట్ గ్రాడ్యుయేషన్‌కి వెళ్ళాలి కదా. సాయంత్రం అందరం అనిత రూం దగ్గర కలుద్దాం" అంది ప్రియ.

"అనితా కంగ్రాట్స్ మళ్ళీ చెపుతున్నా నీకు. స్టీవ్ వాళ్ళ సెర్మనీ చూసుకుని మేం వెళ్ళిపోతాం. రాబర్ట్‌కి కొంచెం నలతగా ఉంది. మళ్ళీ ఎప్పుడన్నా కలుస్తాం నిన్ను" అని చెప్పి, మిగతా అందరికి బై చెప్పి మేరి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

"రేపు బయలుదేరి కాలిఫోర్నియా వెళ్ళిపోతున్నా. మళ్ళీ ఎప్పుడు కలుస్తామో అందరం. ఏంటో బెంగగా ఉంది. నాలాంటిదాన్ని కూడా సెంటీ చేసేశావు నువ్వు" దిగులుగా అంది ప్రియ.

ప్రొద్దుటినుండీ విపరీతంగా బిజీగా ఉండటంతో అందరూ బాగా అలసిపోయారు. కవిత, ప్రసాద్ దగ్గర్లో వున్న హోటల్‌లో రూం తీసుకున్నారు. ప్రొద్దున్నే సామాన్లు అన్నీ తీసుకుని డెట్రాయిట్ వెళతారు అనితతో. శారదను తన రూములో దింపేసి అనిత దగ్గరకు వచ్చింది ప్రియ.

ప్రియకు కాలిఫోర్నియాలోని శాండియాగోలో ఉద్యోగం కన్ఫర్మ్ అయ్యింది. ఆనంద్‌కు కూడా అక్కడే వచ్చింది. ఇద్దరూ శారదతో కలిసి శాండియాగోకు కారులో వెళదామని నిర్ణయించుకున్నారు. మధ్యలో ఏమన్నా చూడాల్సిన ప్రదేశాలు చూసుకుంటూ శారదకు అమెరికా చూపిస్తూ నిదానంగా వారం రోజులు ప్రయాణం చెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నారు.

అనిత మాట్లాడకపోవటం చూసి "స్టీవ్, నువ్వూ ఫ్యూచర్ గురించి ఏమన్నా ఆలోచించారా?" రెట్టించింది ప్రియ.

"ప్రత్యేకంగా పెళ్ళి అని ఏమీ ఆలోచించలేదు, అసలా ఆ టాపిక్ మాట్లాడుకోలేదు. కెరియర్‌లో సెటిల్ అయ్యాకే పెళ్ళి అని తన అభిప్రాయం అనుకుంటా. కానీ మా ఇంట్లో షంటటం మొదలుపెట్టారు."

"ఏదో ఒకటి స్పష్టంగా మాట్లాడుకుని ఒక అభిప్రాయానికి రావాలి కదా అనిత. నువ్వు అడుగు స్టీవ్‌ని. సీరియస్‌గా మాట్లాడు. ఇది నీ భవిష్యత్తు అనిత. ఎందుకు ముసుగులో గుద్దులాట. నీకు ఏం కావాలో కనీసం నీకన్నా స్పష్టత ఉండాలి కదా" కొంచెం గట్టిగా చెప్పింది ప్రియ.

"నన్ను వదిలేస్తాడనా నీ అనుమానం"

"అలాక్కాదు అనిత. తనేదో నీతో ఎంజాయ్ చేసి వదిలేస్తాడు అనటంలేదు. స్టీవ్‌ను ప్రేమిస్తున్నావు తనే నీ జీవితం అని నిర్ణయించుకున్నప్పుడు కాస్త ఓపెన్‌గా మాట్లాడుకోవాలి కదా. నువ్వు అందరిలో మంచితనమే చూస్తావు. నేను కొంచెం సినికల్. లైఫ్ నువ్వు అనుకున్నట్లు బ్లాక్ అండ్ వైట్‌లాగా స్పష్టంగా ఉండదు. చాలా ఎక్కువ శాతం గ్రే గా ఉంటుంది. స్టీవ్‌కు ఇక్కడే చికాగోలో జాబ్ వచ్చింది. నీకు చికాగోలో రాలేదు. ట్రై చేస్తున్నావు. రాకుంటే? ఇద్దరూ కలుసుకోవటం, ఇప్పటిలాగా రోజూ మాట్లాడుకోవటం తగ్గిపోవచ్చు."

అనిత ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"నిన్ను భయపెట్టాలని కాదు అనిత. నీకు కూడా ఇంట్లో ఒత్తిడి మొదలయ్యింది. మరి స్పష్టత లేకుంటే ఎవ్వరికీ ఏమీ చెప్పలేవు."

"అక్కతో చెప్పాను స్టీవ్ అంటే ఇష్టం అని. గట్టిగా మందలించింది, నేను ఏదో ఎట్రాక్షన్‌లో ఉన్నానని అనుకుందేమో. నేను కూడా ఎక్కువ ఏమీ చెప్పలేదు. నేను నా ప్రేమ గురించి ఎక్కువగా ఏమి చెప్పినా ఏదో కారణాలు చెపుతారు. అందుకే ఉద్యోగంలో సెటిల్ అయ్యాక ముందు స్టీవ్‌తో మాట్లాడి తరువాత ఇంట్లో చెపుతాను."

ప్రియ ఫోన్ మోగింది "ఎక్కడున్నావు ప్రియ" ఆనంద్ ఫోన్ చేశాడు.

"అనిత దగ్గర ఉన్నాను. ఏంటి విశేషం?"

"ఏం లేదు నేను స్టీవ్ దగ్గర ఉన్నాను. ఓసారి అందరం కలిసి క్యాంపస్ అంతా తిరుగుదామా అని అడుగుతున్నాడు"

"సరే ఇద్దరూ ఇటు వచ్చేయండి" అని ఫోన్ ఆఫ్ చేసింది ప్రియ.

"రా అనిత బైటకు వెళదాం, నీ హీరో వస్తున్నాడు"

"ఏంటో చాలా బెంగగా ఉంది ప్రియ. కొత్త జీవితం ఎటువైపు వెళుతుందో అనిత మొహం దిగులుగా అయిపోయింది.

"ఏమైంది నీకు ఎప్పుడూ పాజిటివ్‌గా, ఉత్సాహంగా ఉంటావు? ఇవాళ్ళ ఏంటో నిరాశగా ఉన్నావు ఇందాకటినుండి గమనిస్తున్నాను"

"తెలియదు ప్రియ. రాబోయే తుఫానుకు సూచన అంటారే అలాంటిదే ఏదో?"

"ఛ ఏంటా మాటలు. నిన్ను బెదిరించాలనో భయపెట్టాలనో ఇందాక స్టీవ్ గురించి మాట్లాడలేదు నేను అనిత. నువ్వు నాకు అత్యంత ఆప్తురాలివి. నీకు మంచి జరగాలనే కదా. నువ్వు సంతోషంగా ఉండాలని" ఆనంద్, స్టీవ్ రావటం చూసి మాటలు ఆపేసింది ప్రియ.

"హాయ్ గర్ల్స్" అంటూ దగ్గరకు వచ్చారు ఇద్దరూ.

"హాయ్ నీతూ! ఏంటి నీ ఫేస్ ఇలా ఉంది. ఆర్యూ ఓకే" దగ్గరగా హత్తుకుంటూ అడిగాడు స్టీవ్.

"యా! ఐ యామ్ ఫైన్" బలవంతాన నవ్వింది అనిత.

"ఓకే గైస్. ఇంకో రెండుగంటలకంటే ఉండలేను. అమ్మ ఒకత్తే ఉంది రూంలో. ఏం చేద్దాం?"

"క్యాంపస్ అంతా కారులో ఓ రౌండ్ వేద్దాం. మళ్ళీ ఎప్పుడు వస్తామో కదా ఇక్కడికి" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఎంత సెంటీ అయిపోయారు అంతా ఇవ్వాళ" నవ్వింది ప్రియ.

రాజి వాళ్ళ కాఫీ షాపు చూడగానే "రాజి ఎలా ఉందో" అన్నది అనిత.

"అస్సలు అమెరికా వచ్చిందో రాలేదో ఇంకా"

"ఈ మధ్య వాళ్ళ పిన్నికి ఫోన్ చేశాను. ఇంకా ఆరునెలలన్నా పడుతుందేమో అన్నారు. అక్క నెంబరు ఇచ్చాను."

"ఇప్పుడే చెపుతున్నా అందరం టచ్‌లో ఉండాలి. ఉద్యోగరీత్యా ఎక్కడ ఉన్నా సరే, ఫోన్‌లో ఎప్పుడూ మాట్లాడుకోవాలి సరేనా?" అందరివంక చూస్తూ చెప్పాడు ఆనంద్.

"ఎందుకు అన్నిసార్లు చెపుతావు. అందరం మంచి స్నేహితులం, ఎందుకు దూరం అవుతాం" భుజం తట్టాడు స్టీవ్.

రెండు గంటలు గిర్రిన తిరిగిపోయాయి.

"ఇంక బయలుదేరుతా నేను. రేపు ఫైనల్ ప్యాకింగ్, రూం క్లీనింగ్ అంతా అయ్యి మేము బయలుదేరేసరికి కనీసం తొమ్మిది అవుతుందేమో నేను ఫోన్ చేస్తా ఆనంద్ బయలుదేరేముంది. వారంరోజుల రోడ్ ట్రిప్ భలే ఉంది తలచుకుంటే" చెప్పింది ప్రియ.

"అంతదూరం డ్రైవ్ చేసుకుంటూ వెళుతున్నారు. మధ్య మధ్యలో ఫోన్ చేస్తూ ఉండు" ఖచ్చితంగా చెప్పింది అనిత.

"సరేలే! స్టీవ్ మా అనితను బాగా చూసుకో. ఇక్కడే ఉద్యోగం వెతుకు తనకు కూడా" అనితను, స్టీవ్‌ను ఆప్యాయంగా హత్తుకుంది ప్రియ

కాలచక్రం తిరుగుతూనే ఉంటుంది. ఈ చక్రభ్రమణంలో వెలుగు చీకటి, సంతోషం, దుఃఖం, ఆశ, నిరాశ ఎన్నో మార్పులు. జీవితం కొత్తగా మొదలెడుతున్న ప్రాయంలో ఎన్నో ఆశలు, భవిష్యత్తును తమకు అనుగుణంగా మలచుకోగలమన్న ధీమా ప్రతి ఒక్కరిలోనూ ఉంటుంది.

మంచి స్నేహంతో మమేకమైన వీరందరి జీవితం ఎటువైపు తిరుగుతుందో వేచి చూడాలి. ముగ్గురు ఆడపిల్లలు, మూడు విభిన్న మనఃస్తత్వాలు నుదిటి గీతలను వాళ్ళే దిద్దుకోగలరా? సంతోషంగా ఉండగలరా? ఏమో?

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)